EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 29 maja 1967 r. Nr 5 Poz. 15 — 16

TREŚĆ:

15.

ZARZĄDZENIE NR 31 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 marca 1967 r.

w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów zjednoczeń

(znak: OR2/67)

W związku z uchwałami IV i VII Plenum KC PZPR i uchwałą nr 333 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1966 r. w sprawie zasad organizacji i funkcjonowania zjednoczeń przemysłowych (Mon. Pol. nr 69, poz. 327) oraz na podstawie zarządzenia nr 1 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1967 r. w sprawie zasad i trybu opracowania statutów zjednoczeń przemysłowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się dyrektorom zjednoczeń podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i Dyrektorowi Centrali Materiałów Budowlanych — Zarządu Przedsiębiorstw uprawnienia określone w załączniku do zarządzenia, z tym, że decyzje powinny być podejmowane przy zachowaniu zasad i trybu przewidzianego w określonych, przy poszczególnych uprawnieniach, przepisach.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 30 marca 1967 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik do zarządzenia nr 31 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 marca 1967 r.

Wykaz uprawnień przekazanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych dyrektorom zjednoczeń

1. Powoływanie i odwoływanie w imieniu Ministra dyrektorów przedsiębiorstw (uchwała nr 333 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1966 r. w sprawie zasad organizacji i funkcjonowania zjednoczeń przemysłowych — Mon. Pol. nr 69, poz. 327).

2. Powoływanie i zwalnianie rewidentów centrali zjednoczenia bez wymagania zatwierdzenia przez Ministra oraz przyznawanie im wynagrodzeń funkcyjnych przewidzianych przepisem § 12b uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. nr 58, poz. 327 oraz z 1961 r. nr 87, poz. 370).

3. Zatwierdzanie katalogów branżowych normatywów czasu dla robót występujących w danej branży (zarządzenie nr 213 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 kwietnia 1962 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy — Dz. Urz. MBiPMB nr 8, poz. 30).

4. Przyznawanie członkom komisji w zjednoczeniach wynagrodzeń w wysokości 57 zł dla przewodniczącego i 38 zł dla członków i sekretarza za posiedzenia odbywane w godzinach pozasłużbowych (zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 5 maja 1955 r. w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych i w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości — Mon. Pol. nr 44, poz. 434).

5. Wyrażanie zgody na zatrudnianie pracowników na części etatu w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów (zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury nr 66 z dnia 25 listopada 1963 r. — Dz. Bud. z 1964 r. nr 4, poz. 5).

6. Ustalanie pułapów premii indywidualnej dla rzemieślników w przedsiębiorstwach Centrali Materiałów Budowlanych (Protokół dodatkowy z dnia 29 maja 1965 r., załącznik, część III, pkt 6).

7. Przyznawanie wynagrodzeń specjalnych dla pracowników przedsiębiorstw nie odpowiadających ogólnym warunkom określonym w § 2 okólnika nr 21 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 sierpnia 1961 r.

8. Zatwierdzanie regulaminów premiowania pracowników zjednoczeń w zakresie wykazu uprawnionych do premiowania i współczynników premiowych (zarządzenie nr 121 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 czerwca 1964 r. — Dz. Urz. MBiPMB nr 11, poz. 33 i z 1967 r. nr 2, poz. 4).

9. Ustalanie stanowisk głównych specjalistów w zjednoczeniach (pismo Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 czerwca 1964 r.).

10. Tworzenie i likwidacja branżowych ośrodków normowania pracy bez wymagania uzgadniania z dyrektorem Departamentu Zatrudnienia, Pracy i Płac (zarządzenie nr 21 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 stycznia 1966 r. w sprawie organizacji branżowych ośrodków normowania pracy oraz zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w tych ośrodkach — Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 14).

11. Zatwierdzanie planu rozwoju techniki w zjednoczeniu, a w zjednoczeniach wiodących planu branży, w ramach otrzymanych limitów środków funduszu postępu techniczno-ekonomicznego i zadań dyrektywnych (zarządzenie nr 53 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 marca 1961 r. w sprawie szczegółowych zasad tworzenia, przeznaczania i gospodarowania funduszem postępu technicznego — Dz. Urz. MBiPMB nr 7, poz. 25).

12. Decydowanie o tematach międzyzakładowych konkursów racjonalizatorskich w ramach branży bez wymagania uzgodnie-

nia z Departamentem Techniki (okólnik nr 35 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 listopada 1951 r. w sprawie wzmożenia opieki nad ruchem wynalazczości pracowniczej).

13. Zatwierdzanie stadiów techniczno-roboczych projektów typowych budynków lub innych budowli i ich segmentów oraz typowych elementów w odniesieniu do dokumentacji dwustadiowej (zarządzenie nr 231 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 sierpnia 1965 r. w sprawie ramowych zasad sporządzania i zatwierdzania założeń i projektów typowych obiektów budowlanych lub ich części — Dz. Bud. nr 11, poz. 37).

14. Zatwierdzanie wszystkich projektów badań geologiczno-surowcowych i geologiczno-inżynierskich z wyjątkiem projektów badań geologicznych dla inwestycji planu centralnego, zatwierdzanych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów lub Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów (zarządzenie nr 145 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 lipca 1964 r. w sprawie trybu zatwierdzania projektów badań geologicznych i aneksów do projektów w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 30).

15. Zatwierdzanie branżowych instrukcji w sprawie badania, ustalania i bilansowania zdolności produkcyjnych w przemyśle (zarządzenie nr 230 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 9 listopada 1961 r. w sprawie badania, ustalania i bilansowania zdolności produkcyjnych w przemyśle).

16. Zatwierdzanie norm zużycia surowców, materiałów, paliw i energii w grupie „A" z wyjątkiem norm dla robót ogólnobudowlanych (zarządzenie nr 100 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 18 maja 1966 r. w sprawie norm zużycia surowców, materiałów, paliw i energii — Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 44).

17. Dokonywanie zmian w wykazach grup maszyn i urządzeń wymienionych w załącznikach nr 1—3, dla których istnieje obowiązek opracowania instrukcji eksploatacji i remontów maszyn (zarządzenie nr 132 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 maja 1961 r. w sprawie usprawnienia i przyspieszenia stosowania systemu planowo-zapobiegawczych remontów w gospodarce maszynowej przemysłu materiałów budowlanych).

18. Podejmowanie decyzji w sprawie organizowania współpracy kooperacyjnej ze spółdzielczością pracy i z rzemiosłem (uchwała nr 314 Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1961 r. w sprawie usprawnienia kooperacji przemysłowej (Mon. Pol. nr 69, poz. 296).

19. Wydawanie zezwoleń na pokrywanie z funduszów państwowych kosztów związanych z zakładaniem i używaniem aparatów telefonicznych w mieszkaniach prywatnych dla celów służbowych (zarządzenie nr 7 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 stycznia 1964 r. w sprawie telefonów służbowych).

20. Wyrażanie zgody na powoływanie komisji oceny projektów inwestycyjnych w zjednoczeniach (zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 27 lipca 1965 r. w sprawie organizacji służby inwestycyjnej — Mon. Pol. nr 41, poz. 234).

21. Przeprowadzanie inwentaryzacji środków trwałych według zasad uproszczonych (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. — Mon. Pol. nr 102, poz. 546).

22. Zezwalanie na uzgodnienie w okresach dłuższych niż miesiąc ilościowego stanu materiałów, towarów i wyrobów wykazywanych w ewidencji ilościowej (w magazynach) z ewidencją ilościowo-wartościową prowadzoną przez księgowość materiałową (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 8 kwietnia 1953 r. — Mon. Pol. nr 52, poz. 587).

23. Wydawanie zezwoleń na prowadzenie samochodów służbowych przez pracowników (zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie używania służbowych pojazdów samochodowych — Mon. Pol. nr 92, poz. 431).

24. Wyrażanie zgody na przekazywanie zakładowych domów mieszkalnych administrowanych przez zjednoczenie i podległe przedsiębiorstwa w zarząd i użytkowanie rad narodowych (zarządzenie nr 3 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 stycznia 1966 r. w sprawie przydziałów mieszkań dla niektórych pracowników oraz zarządzania zakładowymi domami mieszkalnymi — Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz. 11).

16.

ZARZĄDZENIE NR 43 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 10 kwietnia 1967 r.

w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym

(znak: ZP/1/67)

Na podstawie przepisu § 5 ust. 5 uchwały nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Mon. Pol. nr 95, poz. 444), w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się do stosowania przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wytyczne dotyczące prowadzenia oraz finansowania działalności pozaoperacyjnej w zakresie:

1) gospodarki domami zbiorowego zakwaterowania,
2) placówek kulturalno-oświatowych,
3) ośrodków wczasowych i wypoczynkowo-turystycznych,
4) przyzakładowych urządzeń sportowych

stanowiące załączniki nr 1, 2, 3 i 4 do zarządzenia.

§ 2. Pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przy prowadzeniu działalności pozaoperacyjnej zalicza się:

1) w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych — do pracowników grupy niewytwórczej,
2) w przedsiębiorstwach przemysłowych — do pracowników działalności nieprzemysłowej,
3) w przedsiębiorstwach transportowych — do pracowników działalności pozaeksploatacyjnej,
4) w przedsiębiorstwach geologicznych — do pracowników działalności niewytwórczej,
5) w biurach projektów — do pracowników pozaprodukcyjnych,
6) w przedsiębiorstwach obrotu towarowego — do pracowników działalności pomocniczej.

§ 3.1. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw i zjednoczeń do zorganizowania kontroli, zapewniającej utrzymanie się w dyrektywnym wskaźniku, wyznaczonym dla działalności pozaoperacyjnej oraz do kontroli nad efektywnymi wydatkami związanymi z tą działalnością.

2. Zobowiązuje się dyrektorów przedsiębiorstw oraz zjednoczeń do dokonywania rocznych analiz i oceny wyników działalności pozaoperacyjnej i przedstawiania ich w ciągu 30 dni po sporządzeniu obowiązujących sprawozdań okresowych przez:

— przedsiębiorstwa — do nadzorujących zjednoczeń,
— zjednoczenia — do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departamentu Planowania Budownictwa.

§ 4. Zarządzenie nie dotyczy przedsiębiorstw zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Szklarskiego oraz Zjednoczeniu Przemysłu Ceramicznego, które stosują do czasu innego unormowania, dotychczas obowiązujące przepisy.

§ 5. W stosunku do jednostek, objętych przepisami zarządzenia tracą moc:

1) zarządzenie nr 203 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 18 lipca 1959 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w bibliotekach zakładowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 13, poz. 67),
2) zarządzenie nr 205 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 lipca 1959 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 13, poz. 68),
3) zarządzenie nr 8 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 27 stycznia 1961 r. w sprawie norm wyposażenia hoteli robotniczych (Dz. Urz. MBiPMB nr 1, poz. 3),
4) zarządzenie nr 310 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 grudnia 1961 r. w sprawie opłat za zajmowanie miejsc w hotelach robotniczych prowadzonych przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB z 1962 r. nr 1, poz. 1),
5) okólnik nr 10 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 24 lutego 1959 r. w sprawie organizowania i prowadzenia wczasów rodzinnych,
6) okólnik nr 29 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 maja 1960 r. w sprawie udziału przedsiębiorstw w rozwoju sportu i wychowania fizycznego wśród swoich załóg,
7) okólnik nr 48 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 18 sierpnia 1960 r. w sprawie przestrzegania przepisów meldunkowych w hotelach robotniczych,
8) okólnik nr 49 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie przygotowania hoteli robotniczych na okres zimy (Dz. Urz. MBiPMB nr 13, poz. 74),
9) okólnik Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Przewodniczącego Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawie dalszego rozwoju kultury fizycznej i sportu,
10) okólnik nr 25 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 17 lipca 1963 r. w sprawie międzyzakładowych placówek kulturalno-oświatowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 12, poz. 52),
11) pismo okólne nr 33 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 czerwca 1959 r. w sprawie przestrzegania przez jednostki organizacyjne Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych obowiązujących przepisów meldunkowych,
12) pismo okólne nr 22 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 kwietnia 1962 r. w sprawie ustalenia i podziału resortowej puli wczasów rodzinnych (Dz. Urz. MBiPMB nr 7, poz. 28).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1967 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 43 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 kwietnia 1967 r.

Wytyczne

w sprawie prowadzenia oraz finansowania działalności pozaoperacyjnej w zakresie gospodarki domami zbiorowego zakwaterowania (hotele robotnicze, kwatery).

§ 1.1. Przedsiębiorstwa mogą:

1) organizować i prowadzić domy zbiorowego zakwaterowania dla pracowników zamiejscowych, nie mających możliwości codziennego powrotu do stałego miejsca zamieszkania (hotele robotnicze, kwatery), we własnych obiektach (stałych, przenośnych lub przewoźnych) oraz w obiektach dzierżawionych na ten cel,
2) organizować zbiorowe zakwaterowanie w hotelach robotniczych innych przedsiębiorstw,
3) w przypadku niemożności zapewnienia pracownikom miejsc we własnych hotelach robotniczych i kwaterach lub w hotelach innych przedsiębiorstw — wynajmować potrzebne kwatery.

2. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych koszty najmu, kwater, w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, zalicza się do działalności operacyjnej.

3. Opłata przedsiębiorstwa za najem kwater w przypadkach, o których mowa w ust. 1, pkt 3, nie może przekroczyć kwot wynikających z cen ustalonych dla danego terenu przez prezydia rad narodowych.

I. Normy wyposażenia hoteli robotniczych

§ 2. Hotele robotnicze powinny odpowiadać ogólnym wymaganiom, zawartym w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 maja 1951 r. w sprawie norm powierzchni użytkowej i wyposażenia wewnętrznego oraz zasad i warunków użytkowania hoteli robotniczych dla zatrudnionych w przemyśle i budownictwie (Mon. Pol. nr A-52, poz. 688).

§ 3.1. Jednolite zasady wyposażenia pomieszczeń mieszkalnych i użytkowych w hotelach robotniczych i kwaterach, ustala się w wykazach, wymienionych w § 4. Wykazy te określają minimum wyposażenia dla wszystkich hoteli bez względu na kategorie określone w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 maja 1957 r. w sprawie opłat za korzystanie z hoteli robotniczych (Mon. Pol. nr 37, poz. 242).

2. Ilość sprzętu, nie podanego w wykazach, ustala dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową.

§ 4.1. Wykaz wyposażenia izby mieszkalnej hotelu robotniczego (kwatery) na 1 osobę.

Wyszczególnienie	Jednostka miary	Ilość
łóżko żelazne z siatką	szt.	1
materace	kompl.	1
kołdra	szt.	1
koc (kapa, przykrycie)	szt.	2
podpinki	szt.	3
prześcieradła	szt.	3
poduszka z pierza (80×60 cm)	szt.	1
poszewka	szt.	3
ręcznik	szt.	6
krzesło	szt.	1
chodnik przy łóżku	m	1
szafka na rzeczy osobiste o objętości 0,5 m³ — z osobną przegródką na żywność (ew. osobne szafki na rzeczy osobiste i na żywność o łącznej objętości jw.)	szt.	1

Ponadto w każdej izbie powinny znajdować się: stół prostokątny lub kwadratowy (pokryty obrusem, szkłem lub ceratą), wieszak, lustro, zasłonki, firanki, karnisze, popielniczki, wycieraczka, kosz do śmieci itp. oraz ramki ze szkłem na widoki (obrazy).

Jeśli w pokojach są zainstalowane piece stałopalne, w każdej izbie powinny znajdować się: blacha koło pieca, skrzynka na węgiel, szufla i pogrzebacz.

2. Wykaz wyposażenia izby chorych hotelu robotniczego typu stałego i tymczasowego (na 100 mieszkańców).

Wyszczególnienie	Jednostka miary	ilość
łóżka białe sprężynowe	szt.	2
szafki białe nocne	„	2
lampy nocne	„	2
krzesła	„	2
stół biały lakierowany	„	1
popielniczki	„	2
apteczka (komplet)	„	1
wiadro higieniczne	„	1
karafka na wodę	„	2
szklanki	„	2
dzbanek	„	1
miednica	„	1
wiadra	„	2
ręczniki	„	4
chodniki przy łóżkach	m	2

Ponadto w izbie chorych powinny znajdować się: wieszak, firanki, karnisze, zasłonki do okien, wycieraczka.

3. Wyposażenie świetlicy hotelu robotniczego — stół prostokątny, stoły świetlicowe — kwadratowe, krzesła, szafa biblioteczna, szafa na sprzęt kulturalno-oświatowy, stół do tenisa stołowego, radio, adapter z płytami, telewizor — w zależności od potrzeb, firanki (zasłony), karnisze.

Ponadto w świetlicy powinny znajdować się: wieszaki, popielniczki, wycieraczki, półeczki na kwiaty, ramki ze szkłem na widoki lub obrazy, kosze do śmieci itp.

4. Wyposażenie czytelni:

— szafa biblioteczna, stoły lub stoliki, krzesła lub fotele, wazoniki na kwiaty, firanki, karnisze — ponadto wieszaki, popielniczki, wycieraczki, półeczki na kwiaty, ramki ze szkłem na widoki lub obrazy, kosze do śmieci, podłoga pokryta linoleum (ewentualnie innym materiałem łatwozmywalnym),

5. Wyposażenie jadalni w stołówce hotelu robotniczego:

— stoły kwadratowe, pokryte ceratą lub obrusem pod szkłem, krzesła, firanki, karnisze, flakoniki na serwetki, solniczki, popielniczki, umywalnia z bieżącą wodą z dostateczną ilością kranów (tam gdzie brak bieżącej wody umieścić zbiornik), ręczniki, mydło lub mydło w płynie.

Ponadto powinny znajdować się:

— na ścianach ramki z obrazkami, półeczki na kwiaty, na stołach wazoniki z kwiatami, wieszaki, wycieraczki, podłogi wyścielane linoleum lub innym materiałem łatwozmywalnym.

6. Wyposażenie izby dla kierownika hotelu robotniczego i samorządu hotelowego:

— biurko, stół z szufladą, krzesła, tablica, firanki, karnisze — ponadto: popielniczka, chodnik, wieszak, kosz do śmieci, aparat telefoniczny.

7. Wyposażenie portierni hotelu robotniczego:

— stół z szufladą, krzesło, apteczka wyposażona, szafka na klucze, zegar, szafa na odzież — ponadto: wieszaki, aparat telefoniczny, wycieraczki, kosze na śmiecie.

8. Wyposażenie hallu — korytarzy hotelu robotniczego:

— zegar (przy wejściu) chodniki (linoleum lub zastępczy materiał), półeczki na kwiaty, ramki na obrazy (widoki), wycieraczki, kosze metalowe — kolorowe na śmiecie, ramki na drzwiach izb mieszkalnych do nazwisk, tablica ogłoszeniowa.

9. Wyposażenie magazynu dla sprzątaczek:

— kubły, szczotki do podłóg, szczotki do szorowania, mydło, proszki, pasta do podłóg, ścierki oraz odkurzacz.

II. Zasady zajmowania i opróżniania miejsc oraz opłaty za zajmowanie miejsc w hotelach robotniczych

§ 5.1. Pracownikom uprawnionym do zajmowania miejsc w hotelach robotniczych, zgodnie z rozporządzeniem Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 września 1960 r. w sprawie warunków zajmowania i opróżniania lokali w hotelach robotniczych (Dz. U. nr 45, poz. 274), przysługuje prawo do otrzymania przydziałów miejsc i świadczeń, przewidzianych w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 maja 1954 r. w sprawie norm powierzchni użytkowej i wyposażenia wewnętrznego oraz zasad i warunków użytkowania hoteli robotniczych dla zatrudnionych w przemyśle i budownictwie (Mon. Pol. nr A-52, poz. 683).

2. Dyrektor przedsiębiorstwa, po porozumieniu z radą robotniczą i radą zakładową, może — w miarę posiadania w hotelu wolnych miejsc — przyznać zamiejscowym pracownikom przedsiębiorstwa pełniącym funkcje kierownicze, związane z wykonywaniem pracy po godzinach służbowych, prawo do zajmowania w hotelu robotniczym osobnego pokoju lub do korzystania ze wspólnego pokoju o powierzchni użytkowej większej niż przewidują normy, ustalone w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej, o którym mowa w ust. 1.

3. W przypadku przyznania pracownikowi, o którym mowa w ust. 2, prawa do zajmowania całego pokoju zakwalifikowanego zgodnie z obowiązującymi normami jako pokój jedno- lub więcej osobowy — pracownik ponosi opłatę za cały pokój zgodnie z przepisem § 6 ust. 1.

4. W przypadku przyznania pracownikowi we wspólnym pokoju większej powierzchni, niż to przewidują normy — pracownik ponosi opłatę za miejsce w tym pokoju w wysokości opłaty przewidzianej za jedno miejsce dla danej kategorii pokoju oraz dodatkowo opłatę za ilość miejsc, które nie mogą być w tej kategorii pokoju zajęte ze względu na przyznanie temu pracownikowi dodatkowej powierzchni użytkowej — nie więcej jednak, niż 7 zł (przykładowo w przypadku przyznania w pokoju 4-osobowym, w którym zamieszkuje już jedna osoba płacąca za miejsce 2,50 zł — pracownikowi pełniącemu funkcje kierownicze — pozostałej powierzchni użytkowej, na której byłyby zakwaterowane jeszcze 3 osoby — pracownik ten opłaca złotych 7,— zamiast 7,50 zł (3 × 2,50 zł).

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą pracowników, którym przysługują kwatery bezpłatne zgodnie z przepisami § 6 ust. 2 i 3.

§ 6.1. Pracownicy zamiejscowi przedsiębiorstwa prowadzącego hotel robotniczy (nie mający możliwości codziennego powrotu do stałego miejsca zamieszkania i zakwaterowani na czas trwania umowy o pracę) opłacają za korzystanie z miejsc w hotelach robotniczych określone niżej dzienne stawki:

Kategoria hotelu	w pokojach			
	1-osob.	2-osob.	3-6-osob.	7 i więcej osob.
I	7,— zł	4,— zł	2,50 zł	1,80 zł
II	5,— zł	3,— zł	2,— zł	1,— zł
III	3,— zł	2,— zł	1,50 zł	1,— zł

2. Bezpłatne kwatery w hotelach robotniczych przysługują:

1) robotnikom zwerbowanym na zasadzie przepisów uchwały nr 284 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie werbunku robotników (Mon. Pol. nr 63, poz. 323) oraz tym robotnikom zamiejscowym, którzy przybyli z własnej inicjatywy do zakładu pracy, dla którego prowadzony jest werbunek;

2) pracownikom czasowo przeniesionym;

3) uczniom średnich szkół zawodowych i słuchaczom szkół wyższych w okresie odbywania praktyki w zakładzie pracy.

3. Pozostali pracownicy zamiejscowi mogą otrzymać kwaterę bezpłatnie za zgodą dyrektora przedsiębiorstwa, jeżeli możliwość taka przewidziana jest w układach zbiorowych pracy. W przypadku braku takiej zgody pracownicy zamiejscowi opłacają stawki, podane w ust. 1.

4. Pracownicy, którzy korzystają z kwater w hotelach robotniczych na podstawie umowy o najem miejsca w hotelach robotniczych, zawartej pomiędzy ich przedsiębiorstwem macierzystym, a zakładem pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel robotniczy, opłacają na rzecz przedsiębiorstwa macierzystego stawki, przewidziane w ust. 1 (jeżeli nie korzystają z uprawnienia do otrzymania kwatery bezpłatnej, stosownie do postanowień ust. 2 i 3), natomiast ich przedsiębiorstwa macierzyste rozliczają się z przedsiębiorstwami prowadzącymi hotele robotnicze na zasadach ustalonych w § 7.

§ 7.1. Wysokość stawek za korzystanie z kwater w hotelu robotniczym ustala na każdy rok przedsiębiorstwo prowadzące hotel robotniczy.

2. Wysokość stawek oblicza się na podstawie planowanych kosztów własnych utrzymania hotelu robotniczego, obejmujących:
1) koszty nakładów rzeczowych (opłat, światło, woda, utrzymanie czystości, konserwacja itp.);
2) koszty amortyzacji środków trwałych i zużycia przedmiotów nietrwałych (w tym pościeli);
3) koszty prowadzenia i zarządzania hotelem (administracja hotelu).

3. Planowane koszty własne na jednego zakwaterowanego nie powinny przekraczać:

14 zł za 1 miejsce — dobę w hotelu	I kategorii
12 zł za 1 miejsce — „ „	II „
10 zł za 1 miejsce — „ „	III „

Koszty te oblicza się przy założeniu wykorzystania 90% posiadanej ilości miejsc. Zaliczenia hoteli robotniczych do odpowiednich kategorii należy dokonać na podstawie kryteriów podanych w § 3 zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wymienionego w § 3 ust. 1.

§ 8. Pracownicy, którzy na podstawie delegacji służbowych (polecenia wyjazdu służbowego) korzystają dorywczo z kwater w hotelach robotniczych, płacą za zakwaterowanie cenę równą kosztowi własnemu zakwaterowania, jednak nie wyższą niż 14 złotych za dobę.

§ 9.1. Przedsiębiorstwa, kwaterujące pracowników w hotelach innych przedsiębiorstw, regulują należność za zakwaterowanie swoich pracowników przedsiębiorstwom prowadzącym hotele robotnicze każdego miesiąca po otrzymaniu rachunków za zakwaterowanie, obliczonych według zasad, podanych w § 7.

2. Pracownicy, korzystający z zakwaterowania w hotelu robotniczym odpłatnie, obowiązani są regulować należność za korzystanie z hotelu robotniczego administracji hotelu, w ciągu 7 dni po doręczeniu im imiennego rachunku.

§ 10.1. Przydzielanie kwater w hotelach robotniczych rodzinom pracowników jest niedozwolone.

2. Pracownicy przedsiębiorstwa, prowadzącego hotel, zakwaterowani przed dniem 1 stycznia 1962 r. w hotelach robotniczych wraz z rodzinami, opłacają do czasu wykwaterowania rodzin, zgodnie z postanowieniami §§ 6 i 7 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, wymienionego w § 5 ust. 1 za zajmowane oddzielne pomieszczenia:
1) w przypadku korzystania tylko z wody i światła — planowane koszty własne zakwaterowania, jednak nie więcej niż 50 zł miesięcznie za 1 pokój, niezależnie od ilości członków zakwaterowanej rodziny,
2) w przypadku korzystania z innych świadczeń jak opał, centralne ogrzewanie, pościel itp. — planowane koszty własne tych świadczeń.

3. Pracownicy uprawnieni do korzystania z kwatery w hotelu robotniczym bezpłatnie opłacają koszty, o których mowa w ust. 2 za zamieszkałych z nimi członków rodziny.

4. Utrzymanie czystości w wydzielonych pomieszczeniach w przypadku korzystania z tych pomieszczeń na warunkach, podanych w ust. 2 pkt 1, należy do zakwaterowanej rodziny.

§ 11.1. Osoby, które utraciły zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, o którym mowa w § 5 ust. 1, prawo do zajmowania miejsc w hotelach robotniczych, opłacają do czasu wykwaterowania:
1) w przypadku zajmowania miejsc w pokojach lub oddzielnych pokojów — planowane koszty własne na 1 zakwaterowanego, obliczone według zasad przewidzianych w § 7 ust. 3.
2) w przypadku zajmowania oddzielnych pomieszczeń wraz z rodzinami — planowane koszty własne zakwaterowania, obliczone według zasad, przewidzianych w § 10 ust. 2, z tym, że nie ma zastosowania przepis ograniczający wysokość odpłatności do zł 50 miesięcznie.

2. Osoby zamieszkujące w hotelach robotniczych, które utraciły, zgodnie z postanowieniami powołanego w § 5, ust. 1 rozporządzenia, prawo do zajmowania miejsc w hotelach robotniczych, a które zamieszkiwały w hotelu robotniczym w dniu 1 sierpnia 1957 r. i opłacają dotychczas stawki za korzystanie z tych pomieszczeń w wysokości określonej w § 6 ust. 1, zachowują prawo do opłacania stawek w tej samej wysokości do czasu wykwaterowania.

III. Przygotowanie hoteli robotniczych na okres zimy

§ 12.1. W okresie jesienno-zimowym wszystkie pomieszczenia mieszkalne oraz socjalne w hotelach i kwaterach robotniczych należy starannie zabezpieczyć przed zimnem i wilgocią. W tym celu w terminie do dnia 31 października każdego roku należy:
1) zaopatrzyć wszystkie okna w podwójne uszczelnione ramy, przy czym co najmniej jedno okno w izbie powinno posiadać wywietrzniki,
2) zabezpieczyć ściany zewnętrzne przed przenikaniem zimna i wilgoci,
3) dopasować i uszczelnić drzwi, zarówno wewnętrzne, jak i prowadzące na zewnątrz budynku,
4) uszczelnić oraz zabezpieczyć podłogi przed przenikaniem zimna i wilgoci,
5) sprawdzić pokrycie dachowe i zabezpieczyć je przed wpływami opadów atmosferycznych,
6) pokryć, w miarę potrzeby, górną część stropów na poddaszach materiałem izolacyjnym,
7) wyposażyć pomieszczenia mieszkalne i socjalne (użytkowe) w dostateczną ilość pieców lub grzejników z takim wyliczeniem, aby zapewnić w sypialniach oraz w innych pomieszczeniach odpowiednią temperaturę, zgodnie z normami obowiązującymi w tym zakresie; przed zainstalowaniem dokładnie sprawdzić piece tak pod względem zdatności do użytku, jak i bezpieczeństwa przeciwpożarowego, przeczyścić przewody kominowe i wentylacyjne i okresowo sprawdzać ich działanie,
8) zabezpieczyć instalacje wodociągowo-kanalizacyjne przed zamarzaniem i stale utrzymywać je zgodnie z wymaganiami higieny,
9) wydzielić pomieszczenia ogrzane i należycie wietrzone przeznaczone na suszenie odzieży robotników zamieszkałych w hotelu,
10) przygotować sprzęt do uprzątania śniegu i zwalczania gołoledzi oraz zapewnić uprzątanie i posypywanie dróg komunikacyjnych dla pieszych,
11) uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu sprzęt przeciwpożarowy oraz utrzymać go w stanie zdatnym do użytku.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw zapewnią bieżącą kontrolę przygotowania i stanu hoteli robotniczych w okresie zimy.

IV. Przepisy meldunkowe w hotelach robotniczych

§ 13.1. Zakłady pracy prowadzące hotele robotnicze obowiązane są ściśle przestrzegać przepisy dotyczące ewidencji i kontroli ruchu ludności.

2. W hotelach robotniczych niedopuszczalne jest:
1) kwaterowanie i meldowanie osób mających stałe miejsce zamieszkania w miejscowości, w której znajduje się hotel.
2) meldowanie osób na pobyt stały.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 43 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 kwietnia 1967 r.

Wytyczne
w sprawie prowadzenia i finansowania działalności pozaoperacyjnej w zakresie placówek kulturalno-oświatowych

§ 1.1. Przedsiębiorstwa (jednostki organizacyjne, wchodzące w skład przedsiębiorstw, na rozrachunku gospodarczym) mają obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych, zgodnie z przepisami uchwały nr 941/55 Prezydium Rządu z dnia 2 grudnia 1955 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych w zakładach pracy oraz w sprawie płac pracowników kulturalno-oświatowych (Mon. Pol. nr 127, poz. 1627 oraz z 1959 r. nr 17, poz. 71).

2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe obowiązane są prowadzić placówki kulturalno-oświatowe na większych budowach, w bazach, zakładach produkcji pomocniczej itp., odpowiadających warunkom określonym w § 2.

3. Na budowach, na których ze względu na liczbę zatrudnionych pracowników generalnego wykonawcy i podwykonawców łącznie, należy — w myśl § 2, urządzić placówki kulturalno-oświatowe, obowiązek urządzenia tych placówek spoczywa na generalnym wykonawcy. Generalny wykonawca obowiązany jest zawiadomić zainteresowanych podwykonawców o zamierzonym utworzeniu placówki kulturalno-oświatowej i podać im planowane koszty. Podwykonawcy obowiązani są uczestniczyć w sfinansowaniu tych placówek, proporcjonalnie do liczby zatrudnionych pracowników.

4. Przedsiębiorstwa, prowadzące placówki kulturalno-oświatowe, udostępniają jednostkom, nie będącym przedsiębiorstwami oraz zjednoczeniom, korzystanie z tych placówek. Jednostki te nie partycypują w ponoszeniu kosztów utrzymania tych placówek.

5. W uzasadnionych przypadkach, po uzgodnieniu z zarządami okręgowymi właściwych związków zawodowych, zaleca się wspólne urządzenie i pokrywanie kosztów prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych przez zainteresowane przedsiębiorstwa, stosownie do postanowień §§ 2 i 3.

6. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, prowadzące roboty w istniejących zakładach pracy, powinny uzgadniać urządzanie własnych placówek kulturalno-oświatowych oraz ich sposób wykorzystania po ukończeniu budowy z inwestorem, a w przypadkach urządzania domu kultury lub klubu — także z zarządem okręgu właściwego związku zawodowego.

7. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych mogą organizować i prowadzić placówki kulturalno-oświatowe wspólnie z innymi państwowymi jednostkami organizacyjnymi (spoza resortu).

§ 2.1. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia świetlicy mają jednostki, zatrudniające średnio według planu rocznego ponad 100 pracowników, hotele robotnicze o ilości zakwaterowanych średnio w roku powyżej 200 osób oraz domy młodego robotnika.

2. W jednostkach, zatrudniających poniżej 100 robotników lub w hotelach robotniczych, w których zakwaterowano mniej niż 200 pracowników, należy urządzać tzw. kąciki świetlicowe, dostosowane do istniejących warunków i możliwości lub partycypować w pokrywaniu kosztów tych placówek, prowadzonych wspólnie z innymi jednostkami.

3. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia klubu mają jednostki posiadające planowane średnioroczne zatrudnienie od 1000 do 2000 pracowników w granicach administracyjnych jednej miejscowości. Klub powinien znajdować się poza zamkniętym terenem zakładu pracy.

4. Obowiązek urządzania i pokrywania kosztów prowadzenia domu kultury mają jednostki posiadające planowane średnioroczne zatrudnienie powyżej 2000 pracowników w granicach administracyjnych jednej miejscowości. Dom kultury powinien znajdować się poza zamkniętym terenem zakładu pracy.

§ 3. Jeżeli na terenie jednej miejscowości istnieje kilka jednostek podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
1) zatrudniających łącznie 1000—2000 pracowników, a warunki (lokalizacja, odległość itp.) na to pozwalają, zaleca się organizowanie klubów międzyzakładowych,
2) zatrudniających łącznie powyżej 2000 pracowników — zaleca się organizowanie wspólnych domów kultury, w porozumieniu z zarządami okręgowymi właściwych związków zawodowych.

§ 4. Nie należy likwidować lub zmniejszać działalności istniejących w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów placówek kulturalno-oświatowych zakładowych lub w hotelach robotniczych, choćby faktyczny stan zatrudnienia lub zakwaterowania był niższy od stanu, określonego w § 2.

§ 5.1. Przedsiębiorstwa, prowadzące placówki kulturalno-oświatowe (świetlice, kluby, domy kultury), mają prawo do pokrywania w ciężar działalności pozaoperacyjnej następujących kosztów poniesionych z tytułu:
1) dostarczania w odpowiednim stanie pomieszczeń na prowadzenie placówek kulturalno-oświatowych oraz wyposażenia pomieszczeń w potrzebne meble i podstawowy sprzęt świetlicowy (orientacyjne wyposażenie świetlicy podane jest w załączniku do wytycznych),
2) oświetlenia i ogrzewania, utrzymania czystości oraz dokonywania potrzebnych napraw i remontów,
3) wydatków osobowych, o których mowa w §§ 8, 13, 15, 21 i 22.

2. Instrumenty muzyczne oraz dodatkowe wyposażenie świetlicowe (w zakresie przedmiotów nietrwałych) mogą być zakupywane ze środków funduszu zakładowego, w przypadku podjęcia odpowiednich uchwał przez samorządy robotnicze.

3. Działalność kulturalno-oświatowa o charakterze artystycznym i konsumpcyjnym (zespoły, imprezy, bufet itp.) podlega finansowaniu z:
1) dotacji właściwych rad zakładowych oraz zarządów okręgowych związków zawodowych,
2) wpływów z organizowanych płatnych imprez i widowisk oraz sprzedaży artykułów żywnościowych (w tym również wpływów za najem sal).

4. W przypadku prowadzenia w ramach placówek kulturalno-oświatowych kin związkowych — przedsiębiorstwa mają obowiązek pokrywania kosztów urządzenia i utrzymania lokali kinowych w zakresie ustalonym w ust. 1 pkt 1 i 2.

5. Wynik działalności pozaoperacyjnej w części działalności kulturalno-oświatowej, obejmujący koszty jej utrzymania i prowadzenia, wymienione w ust. 1, pomniejszony o dochody inne niż wymienione w ust. 3 i 4, obciąża limit środków przeznaczonych na finansowanie działalności pozaoperacyjnej.

§ 6.1. Koszty urządzenia, utrzymania i prowadzenia działalności kulturalno-oświatowej, wymienione w § 5, ust. 1, powinny być ujęte w formie preliminarza wydatków na działalność kulturalno-oświatową, które po odliczeniu dochodów, wymienionych w § 5, ust. 5, powinny być pokryte z limitu środków na działalność pozaoperacyjną.

2. Preliminarz, o którym mowa w ust. 1, zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa i główny księgowy, po uprzednim zaopiniowaniu preliminarza przez prezydium rady zakładowej.

3. Przedsiębiorstwa pokrywają potrzeby placówek kulturalno-oświatowych w zakresie niezbędnych etatów i funduszu płac w ramach planu zatrudnienia i funduszu płac na dany rok.

§ 7. Decyzję o likwidacji świetlicy podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową i zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego, a o likwidacji klubu lub domu kultury — dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z jednostką nadrzędną i zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwa zatrudniają i opłacają pracowników kulturalno-oświatowych według następujących zasad:

1) w świetlicy przedsiębiorstwa, które zatrudnia ponad 500 pracowników — kierownika świetlicy zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy,
2) w świetlicy hotelowej i domach młodego robotnika, jeśli w hotelu lub domu młodego robotnika zamieszkuje ponad 200 osób — — instruktora kulturalno-oświatowego w pełnym wymiarze czasu pracy,
3) w świetlicy przedsiębiorstwa, które zatrudnia od 250 do 500 pracowników oraz w przypadkach szczególnie uzasadnionych przy mniejszym zatrudnieniu, na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa na wniosek rady zakładowej — kierownika świetlicy, zatrudnionego w wymiarze do 50 godzin pracy miesięcznie i opłacanego ryczałtowo,
4) w świetlicy hotelowej i domach młodego robotnika, jeżeli w hotelu lub domu młodego robotnika zamieszkuje poniżej 200 osób — instruktora kulturalno-oświatowego w wymiarze do 50 godzin pracy miesięcznie i opłacanego ryczałtowo,
5) w klubach — kierownika klubu i instruktora kulturalno-oświatowego,
6) w domach kultury — przynajmniej trzech pracowników kulturalno-oświatowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy; zatrudnienie w domu kultury, jeżeli jego rozmiary tego wymagają, ponad 5 pracowników kulturalno-oświatowych — wymaga uzgodnienia z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego.

2. Pracownicy kulturalno-oświatowi nie mają prawa, jako pracownicy zajmujący samodzielne stanowiska, do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w niedziele i święta.

§ 9. Działalnością świetlic, klubów zakładowych, domów kultury i kin związkowych oraz personelu kulturalno-oświatowego kierują rady zakładowe (miejscowe).

§ 10. Dyrektor przedsiębiorstwa przyjmuje i zwalnia pracowników kulturalno-oświatowych:

1) kierowników świetlic na wniosek rady zakładowej (miejscowej),
2) pracowników klubów i domów kultury na wniosek zarządów okręgowych właściwych związków zawodowych.

§ 11. Przydatność do pracy oraz zaszeregowanie i staż pracy pracowników kulturalno-oświatowych ustalają komisje weryfikacyjne powołane przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

§ 12. 1. Pracownikom etatowym placówek kulturalno-oświatowych, zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, przysługują wszelkie świadczenia i uprawnienia przysługujące innym pracownikom danego przedsiębiorstwa.

2. W przedsiębiorstwach, w których przysługuje pracownikom deputat węglowy w naturze, pracownicy placówek kulturalno-oświatowych przyjęci po dniu 1 stycznia 1956 r. otrzymują ekwiwalent za węgiel deputatowy w wysokości 500.— zł za tonę. Pracownicy, którzy otrzymywali deputat węglowy w naturze przed dniem 1 stycznia 1956 r., otrzymują go nadal.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwa mają obowiązek zatrudniać w placówkach kulturalno-oświatowych, zależnie od potrzeb, w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy, pracowników administracyjno-gospodarczych (np. księgowego, intendenta, magazyniera, sprzątaczkę itp.).

2. Pracownicy, określeni w ust. 1, otrzymują wynagrodzenie zgodnie z zasadami obowiązującymi w przedsiębiorstwie dla pracowników danej kategorii.

§ 14. 1. Pracownicy placówek kulturalno-oświatowych otrzymują wynagrodzenie zasadnicze według następującej tabeli:

Lp.	Stanowisko	Wynagrodzenie zasadnicze miesięczne w zł od—do
1	Kierownik domu kultury	1260.— — 1950.—
2	Kierownik klubu	1150.— — 1600.—
3	Instruktor domu kultury lub klubu, kierownik świetlicy, instruktor kulturalno-oświatowy w hotelu robotniczym lub domu młodego robotnika	1000.— — 1500.—

2. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych w tabeli, posiadający ukończone studia wyższe, otrzymują dodatek w wysokości 15% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Pracownikom wyróżniającym się wybitnymi osiągnięciami w pracy kulturalno-oświatowej dyrektor przedsiębiorstwa może na wniosek zarządu głównego właściwego związku zawodowego przyznać wynagrodzenie do 25% wyższe, niż przewiduje podana wyżej tabela płac.

4. Pracownicy, którzy w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów, mają wynagrodzenie wyższe niż przewiduje podana w ust. 1 tabela płac, zachowują dotychczasową wysokość wynagrodzenia.

§ 15. 1. Przedsiębiorstwa zatrudniają i opłacają pracowników służby bibliotecznej w bibliotekach przedsiębiorstw prowadzonych przez związki zawodowe zgodnie z przepisami uchwały nr 160/59 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 maja 1959 r. w sprawie uposażenia pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w bibliotekach zakładowych.

2. Stanowiska służbowe i stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników służby bibliotecznej, zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, wynoszącym 46 godzin tygodniowo, w bibliotekach przedsiębiorstw prowadzonych przez związki zawodowe, podaje poniższa tabela:

Lp.	Stanowisko służbowe	Miesięcznie zł od—do	
1	Starszy bibliotekarz	1600.—	1900.—
2	Bibliotekarz	1250.—	1600.—
3	Młodszy bibliotekarz z wyższym wykształceniem	1050.—	1250.—
4	Młodszy bibliotekarz ze średnim wykształceniem	950.—	1200.—
5	Pomocnik bibliotekarza	900.—	1050.—
6	Techniczny pracownik biblioteczny	800.—	950.—
7	Manipulacyjny pracownik biblioteczny	700.—	900.—

3. Podwyżka wynagrodzenia zasadniczego w granicach stawek przewidzianych dla danego stanowiska służbowego nie może wynosić mniej niż 50.— zł.

§ 16. Pracownicy, wymienieni w § 15, ust. 1, wykonujący niżej wymienione funkcje, otrzymują dodatek w następującej wysokości:

1) kierownik biblioteki liczącej ponad 20 tys. tomów — 300 zł,
2) kierownik biblioteki liczącej od 15—20 tys. tomów — 250 zł,
3) kierownik biblioteki liczącej od 10—15 tys. tomów — 200 zł,
4) kierownik biblioteki liczącej od 5—10 tys. tomów — 150 zł,
5) kierownik biblioteki liczącej od 2— 5 tys. tomów — 100 zł,
6) kierownik biblioteki liczącej od 1— 2 tys. tomów — 75 zł.

§ 17. 1. Wymagania kwalifikacyjne do zajmowania stanowisk służbowych, wymienionych w § 15, ust. 1, podaje poniższa tabela:

Lp.	Stanowisko służbowe	Wymagania kwalifikacyjne
1	Starszy bibliotekarz	Wyższe wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 6 lat pracy bibliotekarskiej
2	Bibliotekarz	a) Wyższe wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 2 lata pracy bibliotekarskiej — bądź b) Średnie wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 5 lat pracy bibliotekarskiej
3	Młodszy bibliotekarz z wyższym wykształceniem	Wyższe wykształcenie
4	Młodszy bibliotekarz ze średnim wykształceniem	Średnie wykształcenie bibliotekarskie oraz co najmniej 2 lata pracy bibliotekarskiej
5	Pomocnik bibliotekarza	Średnie wykształcenie bibliotekarskie
6	Techniczny pracownik biblioteczny	Średnie wykształcenie
7	Manipulacyjny pracownik biblioteczny	Ukończona szkoła podstawowa

2. Ustalenie kwalifikacji pracowników, o których mowa w ust. 1, powinno być dokonane na podstawie następujących dokumentów, przedłożonych w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie:

1) dowodu ukończenia przez pracownika odpowiedniego zakładu lub kursu, złożenia odpowiedniego egzaminu, bądź też dowodu zwolnienia od wymagań kwalifikacyjnych przyznanego przez Sekretarza Centralnej Rady Związków Zawodowych,
2) dokumentów stwierdzających okres pracy bibliotekarskiej.

§ 18. Kryteria, jakie wykształcenie uznaje się za średnie lub wyższe bibliotekarskie oraz rodzaje pracy, które mogą być uznane za pracę bibliotekarską, określają odrębne przepisy.

§ 19. Pełnienie funkcji, o których mowa w § 16 pkt 1, 2, 3 i 4 może być powierzone osobom, które posiadają kwalifikacje przewidziane na stanowisko co najmniej młodszego bibliotekarza ze średnim wykształceniem, zaś w pkt 5 i 6 co najmniej na stanowisko pomocnika bibliotekarza. W razie braku odpowiednich kandydatów na stanowiska przewidziane w § 16, pkt 5 i 6 — — można zatrudnić pracownika, który posiada kwalifikacje przewidziane na stanowisko technicznego pracownika bibliotecznego, pod warunkiem uzupełnienia kwalifikacji zawodowych (ukończenie odpowiednich kursów) w ciągu 2 lat od daty przyjęcia do pracy.

§ 20. Pracownikom bibliotecznym, wyróżniającym się wybitnymi osiągnięciami na polu organizacji i upowszechnienia czytelnictwa, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości do 25% wynagrodzenia zasadniczego. Przyznanie dodatku specjalnego przez dyrektora przedsiębiorstwa może nastąpić:

1) w stosunku do pracowników określonych w § 15, ust. 1, pkt 1 — 4 — na wniosek prezydium zarządu okręgowego związku zawodowego,
2) w stosunku do pracowników wymienionych w § 15, ust. 1, pkt 5 — 7 — na wniosek prezydium zarządu okręgowego, uzgodniony z zarządem głównym związku zawodowego.

§ 21. Pracownicy służby bibliotecznej, zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, w bibliotekach liczących ponad 1000 tomów otrzymują wynagrodzenie obliczone według stawki godzinowej. Stawka za godzinę pracy efektywnej wynosi 1/200 pełnego wynagrodzenia miesięcznego (łącznie z dodatkami), które przysługiwałoby pracownikowi w razie zatrudnienia go w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 22. Pracownikom, prowadzącym punkty biblioteczne z księgozbiorem liczącym do 1000 tomów, lub punkty z księgozbiorem wymiennym, dostarczanym przez biblioteki publiczne lub związkowe na podstawie umowy zawartej między przedsiębiorstwem a daną biblioteką, może być przyznana przez przedsiębiorstwo nagroda kwartalna w wysokości 100—350.— zł. Wysokość nagrody uzależnia się od wielkości księgozbioru i liczby czytelników.

Załącznik do wytycznych w sprawie prowadzenia i finansowania działalności pozaoperacyjnej w zakresie placówek kulturalno-oświatowych.

Wyposażenie świetlicy

Szafy biblioteczne, szafy na sprzęt świetlicowy, fotele lub krzesła, stoły świetlicowe, gry stolikowe różne, stół do tenisa stołowego, regały na czasopisma, tablice informacyjne, radio, telewizor, adapter z płytami, dywany, chodniki, kwietniki, flakony do kwiatów, karnisze, firanki, zasłony, obrazy ścienne, serwety kolorowe na stoły, popielniczki zwykłe i stojące, kosze do śmieci, doniczki z kwiatami, wieszaki, wycieraczki.

Uwaga: Sprawy zakupów środków trwałych (wchodzących w skład wyposażenia) uregulowane są odrębnymi przepisami.

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 43 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 kwietnia 1967 r.

Wytyczne
w sprawie prowadzenia i finansowania działalności pozaoperacyjnej w zakresie ośrodków wczasowych oraz wypoczynkowo-turystycznych.

§ 1. 1. Ośrodki wczasowe i wypoczynkowo-turystyczne dzielą się na dwie grupy:

1) ośrodki wczasowe, świadczące pełne usługi wczasowe, przeznaczone dla pracowników i ich rodzin, posiadające warunki dla wypoczynku w czasie urlopu,
2) ośrodki wypoczynkowo-turystyczne o niepełnych usługach wczasowych i ośrodki wypoczynku świątecznego.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa mogą organizować ośrodki wczasowe stałe i sezonowe, przy czym okres działania ośrodków stałych powinien wynosić nie mniej niż 10 miesięcy w roku, a działania ośrodków sezonowych — nie mniej niż 4—5 m esięcy w roku.

2. Przedsiębiorstwa organizujące ośrodki powinny tak ustalać ich wielkość, aby zachować zasadę optymalnego ich wykorzystania.

3. Przedsiębiorstwa mogą organizować wspólne ośrodki z innymi przedsiębiorstwami podległymi Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na podstawie wieloletnich porozumień.

4. W okresach, w których nie można zapewnić pełnego wykorzystania posiadanych miejsc w ośrodkach, przedsiębiorstwa prowadzące ośrodki, powinny zawierać z jednostkami uspołecznionymi krótkoterminowe umowy o najem miejsc w ośrodkach na wczasy, czasowe zakwaterowanie uczestników konferencji lub kursów oraz najmować miejsca innym osobom (grupowo lub indywidualnie).

§ 3. 1. Podstawowa norma kosztów jednego osobodnia wczasów ulgowych i pełnopłatnych w ośrodku wczasowym świadczącym pełne usługi wczasowe (§ 1, pkt 1), obejmująca wydatki osobowe, wyżywienie oraz wydatki rzeczowe łącznie z kosztami amortyzacji, nie może przekroczyć pełnej opłaty za wczasy (60.— zł dziennie od osoby), obowiązującej w domach Funduszu Wczasów Pracowniczych (FWP).

2. Norma powyższa stanowi przeciętną w skali zjednoczenia i może być różnicowana przez zjednoczenie dla poszczególnych przedsiębiorstw pod warunkiem, że średni koszt normatywny nie przekroczy w zjednoczeniu podstawowej normy kosztów jednego osobodnia, o której mowa w ust. 1, przy czym podstawowa norma finansowa wyżywienia powinna być utrzymana na poziomie normy obowiązującej na wczasach pracowniczych, prowadzonych w domach FWP i nie może być różnicowana.

3. W przypadkach zróżnicowania normy kosztów, zgodnie z przepisem ust. 2, nie należy w zasadzie ustalać więcej poziomów kosztów normatywnych niż trzy, stosując następujące wytyczne: ośrodki wczasowe należy zaliczać do jednej z trzech kategorii z tym, że w zasadzie do kategorii I należy zaliczyć ośrodki stałe, o pełnym wyposażeniu (czynne cały rok), do kategorii II ośrodki sezonowe o pełnym wyposażeniu, a do kategorii III ośrodki campingowe i ośrodki znajdujące się w pomieszczeniach prowizorycznych (np. w barakach drewnianych). Dopuszcza się następujące granice różnicowania średniego kosztu normatywnego:

1) dla ośrodków zaliczonych do kategorii I — maksymalnie do 15%, jednak nie wyżej niż 70.— zł na 1 osobodzień,
2) dla ośrodków zaliczonych do kategorii II — maksymalnie w wysokości 60.— zł za 1 osobodzień,
3) dla ośrodków zaliczonych do kategorii III — maksymalnie do 10%, jednak nie wyżej niż 55.— zł za 1 osobodzień.

Odstępstwa od powyższych ustaleń mogą nastąpić jedynie na wniosek zjednoczenia — za zgodą Ministerstwa.

4. Koszty, przekraczające normy wydatków (ust. 1 i 2) z tytułu wyższych norm wyżywienia lub z tytułu zwiększenia innych wydatków, bądź z tytułu większej liczby osobodni wczasów ulgowych ponad liczbę przekazaną w planie przez jednostkę nadrzędną — mogą być pokryte z innych środków, aniżeli środki obrotowe przedsiębiorstw (ust. 5), to jest ze środków funduszu zakładowego, dotacji związkowych, dodatkowych opłat wczasowiczów ponad obowiązujące stawki odpłatności, z zysków osiągniętych przez ośrodki wypoczynkowe za usługi świadczone poza ich działalnością podstawową (§ 6, ust. 4).

5. Dopłata przedsiębiorstwa ze środków obrotowych na pokrycie części kosztów, która nie znajduje pokrycia w dochodach z opłat ulgowych za wczasy pracownicze (§ 6, ust. 1 i 3) do wysokości kosztu normatywnego jednego osobodnia, bądź średniego kosztu normatywnego, ustalonego w przypadkach i na zasadach przewidzianych w ust. 3, może być dokonywana wyłącznie w stosunku do ilości osobodni wczasów ulgowych, przekazywanych przedsiębiorstwu przez jednostkę nadrzędną. Dopłata ta ulega obniżeniu o otrzymane dotacje FWP.

6. Przez liczbę osobodni wczasów ulgowych (ust. 4 i 5) należy rozumieć liczbę osobodni wczasów ulgowych przekazaną przez jednostkę nadrzędną w ramach liczby osób korzystających z wczasów ulgowych, ustalonej w narodowym planie gospodarczym i przewidzianej do częściowego sfinansowania ze środków obrotowych przedsiębiorstw, na zasadach przepisu ust. 4 i 5.

7. W przypadkach, w których średni koszt normatywny został ustalony dla przedsiębiorstwa powyżej podstawowego kosztu normatywnego, wynoszącego 60.— zł (przy podstawowej normie finansowej wyżywienia, utrzymanej na poziomie normy obowiązującej na wczasach pracowniczych prowadzonych w domach Funduszu Wczasów Pracowniczych), a w koszcie tym rzeczywiste koszty wyżywienia kształtują się wyżej niż podstawowa norma wyżywienia, o której mowa w § 3, ust. 2, przedsiębiorstwo ma prawo dopłacać ze środków obrotowych, w granicach określonych w ust. 4, różnicę pomiędzy średnim kosztem normatywnym, a dochodami z opłat ulgowych, pomniejszoną o różnicę między rzeczywistym kosztem wyżywienia, a podstawową finansową normą wyżywienia.

8. Przedsiębiorstwo w porozumieniu z radą zakładową może zwiększyć ilość wczasów ulgowych ponad ilość określoną przez jednostkę nadrzędną (ust. 6), pod warunkiem pokrycia nadwyżki kosztów nad dochodami, o której mowa w ust. 5, wyłącznie ze środków wymienionych w ust. 4.

9. W przypadku świadczenia przez ośrodek wczasowy usług na podstawie zawartej umowy, na rzecz pracowników innych zakładów pracy, zakłady te ponoszą część kosztów pokrywanych przez przedsiębiorstwa macierzyste w formie dopłaty ze środków obrotowych do wczasów ulgowych, na zasadach określonych w ust. 5.

§ 4. 1. Plan rzeczowy i finansowy opracowuje przedsiębiorstwo prowadzące ośrodek wspólnie z radą zakładową, a zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa. Kwota dotacji - FWP na tzw. wczasy zlecone wymaga zatwierdzenia na piśmie przez zarząd główny właściwego związku zawodowego.

2. Plan dochodów i kosztów powinien być opracowany na podstawie planu rzeczowego, uwzględniającego ilość miejsc, osobodni (w tym osobodni ulgowych i pełnopłatnych), turnusów, korzystających z wczasów, personelu oraz inne konieczne elementy kalkulacyjne.

§ 5. Decyzje o przydziałach miejsc w ośrodkach podejmowane są przez rady zakładowe.

§ 6. 1. W zakresie ponoszenia opłat przez korzystających z wczasów ulgowych i pełnopłatnych, stosuje się następujące zasady obowiązujące w ośrodkach wczasowych FWP:

1) opłaty ulgowe za pobyt na wczasach pracowniczych do 14 dni są zależne od wynagrodzenia za pracę pracownika i wynoszą przy wynagrodzeniu za pracę miesięcznie brutto:

do 700.— zł	—	120.— zł
od 701.— do 1000.— zł	—	160.— „
od 1001.— do 1500.— „	—	240.— „
od 1501.— do 2000.— „	—	300.— „
od 2001.— do 2500.— „	—	3[illegible]0.— „
od 2501.— do 3500.— „	—	420.— „
od 3501.— do 4500.— „	—	500.— „
ponad 4500.— zł	—	600.— „

2) opłata pełna za pobyt na wczasach pracowniczych wynosi 60.— zł za jeden osobodzień,

3) opłaty za skierowania na poszczególne rodzaje wczasów rodzinnych wynoszą:

Grupa wynagrodzenia (opłat)	Zarobek brutto miesięcznie zł	Rodzaj wczasów i wysokość opłat za skierowania ulgowe rodzinne 14 dniowe		
		pracownik i współmałżonek pracujący	współmałżonek nie pracujący	dziecko
I	do 700.—	120.—	120.—	—
II	701.— 1000.—	160.—	160.—	120,—
III	1001.— 1500.—	240.—	240.—	160.—
IV	1501.— 2000.—	300.—	300.—	240.—
V	2001.— 2500.—	360.—	360.—	300.—
VI	2501.— 3500.—	420.—	420.—	360.—
VII	3501.— 4500.—	500.—	500.—	420.—
VIII	ponad 4500.—	600.—	600.—	500.—
Skierowania pełnopłatne		840.—	840.—	840.—

4) zjednoczenia, w stosunku do nadzorowanych przedsiębiorstw mogą w porozumieniu z zarządami okręgowymi właściwych związków zawodowych stosować odchylenia do 20% od obowiązujących stawek opłat, w zależności od zakresu świadczeń, sezonu i miejsca położenia domu wypoczynkowego, pod warunkiem, że nie spowoduje to przekroczenia średniego kosztu normatywnego.

2. W przypadku, jeżeli koszt wczasów przekracza normy, określone w § 3, ust. 1, osoby korzystające z wczasów pełnopłatnych pokrywają pełne rzeczywiste koszty, z ewentualnym uwzględnieniem postanowień § 3, ust. 4.

3. Skierowanie na wczasy ulgowe do ośrodków wczasowych (§ 1, pkt 1) może być wydane tylko jeden raz w roku na okres 14 dni dla pracownika i członków jego rodziny. W przypadku przyznania przez radę zakładową wczasów dłuższych niż 14 dni — wczasowicz ponosi, za okres pobytu na wczasach ponad 14 dni, opłatę pełną (z zastrzeżeniem postanowień ust. 2), o ile różnica nie zostanie pokryta z innych środków, niż środki przedsiębiorstw. Jedynie w przypadkach niepełnego wykorzystania miejsc w ciągu sezonu, z wyjątkiem miesięcy lipca, sierpnia, lutego i marca — rady zakładowe mogą wyrazić zgodę na przedłużenie okresu wczasów ulgowych ponad 14 dni.

4. Koszty usług, nie objętych opłatami, o których mowa w ust. 1, (jednorazowe posiłki, noclegi itp.) ustalają przedsiębiorstwa w porozumieniu z radami zakładowymi w wysokości nie niższej od kosztów własnych.

§ 7. 1. Obsadę personalną ośrodków oraz zakres czynności i odpowiedzialności poszczególnych pracowników ustala dyrektor przedsiębiorstwa.

2. Okresy zatrudnienia niezbędnego personelu przed rozpoczęciem turnusów w ośrodkach sezonowych i po ich zakończeniu należy ograniczyć do niezbędnych potrzeb, nie dłużej jednak jak do 14 dni przed rozpoczęciem i po zakończeniu turnusów.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwo prowadzące ośrodki wypoczynkowo-turystyczne o niepełnych usługach wczasowych (np. nie świadczących pełnego wyżywienia i ośrodki wypoczynku świątecznego (§ 1, pkt 2) pokrywają z kosztów działalności pozaoperacyjnej następujące koszty:

— amortyzacji,

— konserwacji i remontów bieżących,

— podatku od nieruchomości,

a w przypadku obiektów dzierżawionych — czynszu dzierżawy, nie przekraczające sumy kosztów amortyzacji, konserwacji i remontów bieżących oraz podatku od nieruchomości.

2. Pracownicy i członkowie ich rodzin ponoszą opłaty za korzystanie z usług ośrodka, o których mowa w ust. 1, w wysokości pokrywającej koszty jego utrzymania i prowadzenia, pomniejszone o koszty, wymienione w ust. 1.

3. Przedsiębiorstwa, których pracownicy korzystają z usług ośrodków, o których mowa w ust. 1, prowadzonych przez inne przedsiębiorstwa, partycypują w zasadzie w kosztach, wymienionych w ust. 1, proporcjonalnie do ilości wykorzystywanych miejsc.

4. Odpłatność za korzystanie z usług ośrodków wypoczynkowych, o której mowa w ust. 2, może być zmniejszona przez ewentualne wpłaty środków z funduszu zakładowego, innych funduszów społecznych oraz zysków, o których mowa w § 3, ust. 4.

§ 9. 1. Pracownicy jednostek nie będących przedsiębiorstwami mogą korzystać z wczasów pracowniczych w domach wczasowych przedsiębiorstw na zasadach i warunkach odpłatności, ustalonych zarządzeniem w ramach środków ujętych w planach przedsiębiorstw, przeznaczonych na finansowanie wczasów pracowniczych.

2. W tym przypadku jednostki zatrudniające tych pracowników nie pokrywają w odniesieniu do wczasów ulgowych — różnicy kosztów, o których mowa w § 3, ust. 9, i kosztów wymienionych w § 8, ust. 3.

3. Rozmiary korzystania na powyższych warunkach z wczasów przedsiębiorstw przez pracowników jednostek nie będących przedsiębiorstwami, ustala Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Załącznik nr 4 do zarządzenia nr 43 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 kwietnia 1967 r.

Wytyczne
w sprawie prowadzenia i finansowania przyzakładowych urządzeń sportowych oraz ognisk krzewienia kultury fizycznej.

§ 1. 1. Do przyzakładowych urządzeń sportowych zalicza się obiekty i urządzenia, które stanowią majątek trwały przedsiębiorstwa.

2. Prowadzenie urządzeń sportowych przy hotelach robotniczych, placówkach kulturalno-oświatowych i ośrodkach wypoczynkowo-turystycznych zalicza się jako działalność pozaoperacyjną w zakresie hoteli robotniczych, placówek kulturalno-oświatowych i ośrodków wypoczynkowo-turystycznych, stosując odpowiednie wytyczne, zawarte w załącznikach nr 1, 2 i 3.

3. Prowadzenie urządzeń sportowych przy szkołach przyzakładowych zalicza się jako działalność pozaoperacyjną w zakresie prowadzenia zawodowych szkół przyzakładowych i internatów.

§ 2. 1. W stosunku do zakładowych ognisk krzewienia kultury fizycznej przedsiębiorstwa mają prawo:
1) przydzielenia odpowiednich pomieszczeń na sale treningowe (gimnastyczne),

2) urządzenia małych boisk sportowych, placów gier, gdy pozwalają na to warunki terenowe, a w szczególności w przypadku budowy nowych zakładów lub rozbudowy istniejących,
3) ponoszenia kosztów amortyzacji, remontów i konserwacji urządzeń, które stanowią majątek trwały przedsiębiorstw.

2. Pozostałe koszty związane z działalnością i prowadzeniem ognisk krzewienia kultury fizycznej (w tym zakupu sprzętu sportowego) nie mogą być finansowane ze środków przedsiębiorstw.

3. W przypadku prowadzenia międzyzakładowych ognisk krzewienia kultury fizycznej — jednostki uczestniczące w prowadzeniu takiego ogniska partycypują w ponoszeniu kosztów, wymienionych w ust. 1 pkt 3 i ust. 2, proporcjonalnie do ilości korzystających z tych urządzeń.

§ 3. Koszty utrzymania przyzakładowych urządzeń sportowych oraz koszty i dochody prowadzenia ognisk kultury fizycznej powinny być ujęte:

— planem działalności pozaoperacyjnej w zakresie kosztów objętych postanowieniem § 2 ust. 1, pkt 3,
— preliminarzem zakładowych ognisk krzewienia kultury fizycznej obejmującym wydatki i dochody w zakresie pozostałych kosztów.

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

w nr 8 z 15.3.67 r., **poz. 34** rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 28.2.67 r. w sprawie klasyfikacji obiektów budowlanych i zakładów pracy pod względem niebezpieczeństwa pożarowego i zagrożenia wybuchem,

w nr 9 z 21.3.67 r., **poz. 40** rozporządzenie Rady Ministrów z 8.3.67 r. w sprawie zasad ustalania ceny domów mieszkalnych i gruntów budowlanych sprzedawanych przez Państwo, sposobu spłaty należności, sposobu zaliczania na pokrycie ceny nakładów poczynionych przez nabywcę oraz kategorii osób korzystających z pierwszeństwa przy nabywaniu domów i gruntów,

poz. 41 rozporządzenie Rady Ministrów z 8.3.67 r. w sprawie zbywania ruchomości stanowiących własność Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji państwowej na podstawie przepisów szczególnych,

w nr 11 z 31.3.67 r., **poz. 47** rozporządzenie Rady Ministrów z 8.3.67 r. w sprawie gospodarki finansowej instytutów naukowo-badawczych,

poz. 48 rozporządzenie Rady Ministrów z 8.3.67 r. w sprawie podejmowania środków koniecznych dla usuwania wad jakości wyrobów oraz wstrzymywania produkcji wyrobów niskiej jakości,

w nr 12 z 8.4.67 r., **poz. 53** rozporządzenie Ministra Finansów z 18.3.67 r. w sprawie zasad gospodarki kasowej jednostek gospodarki uspołecznionej.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w nr 9 z 13.2.67 r., **poz. 47** uchwałę Rady Ministrów nr 9 z 24.1.67 r. w sprawie obowiązków jednostek gospodarki uspołecznionej w zakresie okresowego sprawdzania oraz właściwego stosowania i wykorzystywania narzędzi pomiarowych,

poz. 48 uchwałę Rady Ministrów nr 12 z 24.1.67 r. w sprawie udziału jednostek państwowych i spółdzielczych w kosztach projektowania, wykonania i utrzymania wspólnych obiektów budowlanych gospodarki wodnej,

poz. 55 zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Geologii z 1.2.67 r. w sprawie wprowadzenia Jednolitego cennika i norm prac geologiczno-dokumentacyjnych,

w nr 10 z 17.2.67 r., **poz. 57** zarządzenie nr 3 Prezesa Rady Ministrów z 16.1.67 r. w sprawie zakresu i trybu wykonywania przez Państwową Komisję Cen kontroli stosowania wytycznych Rady Ministrów w zakresie ustalania cen, opłat i stawek taryfowych,

w nr 11 z 24.2.67 r., **poz. 62** zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 31.1.67 r. w sprawie zasad przeprowadzania pomiarów stężeń substancji zanieczyszczających powietrze atmosferyczne,

w nr 12 z 28.2.67 r., **poz. 64** zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z 13.2.67 r. w sprawie ogólnych warunków umów sprzedaży oraz umów dostawy związanych z obrotem z zagranicą pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej,

w nr 13 z 1.3.67 r., **poz. 65** uchwałę Rady Ministrów nr 26 z 3.2.67 r. w sprawie różnic budżetowych oraz zasad stosowania niektórych cen,

poz. 66 uchwałę Rady Ministrów nr 38 z 23.2.67 r. zmieniającą uchwałę w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego,

poz. 67 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 20.2.67 r. w sprawie zaktualizowania umownych terminów realizacji niektórych inwestycji,

w nr 15 z 11.3.67 r., **poz. 72** uchwałę Rady Ministrów nr 30 z 10.2.67 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych biur projektów,

poz. 73 zarządzenie Ministra Finansów z 22.2.67 r. w sprawie rozliczeń związanych z wejściem w życie nowych zasad gospodarki finansowej państwowych biur projektów,

w nr 16 z 18.3.67 r., **poz. 74** uchwałę Rady Ministrów nr 46 z 10.3.67 r. w sprawie zasad i trybu przyznawania prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości,

poz. 76 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1.3.67 r. w sprawie ustalenia ceny 1 m^2 powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego dla przeliczeń wkładów oszczędnościowych za rok 1966,

poz. 79 zarządzenie Ministra Finansów z 28.2.67 r. zmieniające zarządzenie w sprawie gospodarki finansowej zakładów budżetowych,

poz. 82 zarządzenie Prezesa Urzędu Patentowego PRL z 9.3.67 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w razie wystawienia wynalazku lub wzoru na XIX Targach Krajowych — wiosna 1967 w Poznaniu w roku 1967 albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na tych Targach w roku 1967,

poz. 84 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 20.2.67 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm,

w nr 17 z 28.3.67 r., **poz. 85** uchwałę Rady Ministrów nr 43 z 8.3.67 r. w sprawie akwizycyjnej sprzedaży (dostawy) towarów przez jednostki gospodarki uspołecznionej,

poz. 88 zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z 17.3.67 r., w sprawie planowania i kontroli poboru mocy i energii elektrycznej w zakładach przemysłowych gospodarki uspołecznionej,

poz. 89 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 11.3.67 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych,

w nr 19 z 1.4.67 r. **poz. 95** obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 21.3.67 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm,

w nr 20 z 6.4.67 r., **poz. 97** zarządzenie Ministra Finansów z 23.3.67 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarowania funduszem nowych uruchomień,

w nr 21 z 13.4.67 r., poz. 99 obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 23.3.67 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych,

poz. 100 obwieszczenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 23.3.67 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

1. **nr 24** z 3.3.67 r., znak: ZP2-I/67 w sprawie podwyższenia stawek płac robotników w niższych kategoriach zaszeregowania, zatrudnionych w przedsiębiorstwach branży metalowej podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
2. **nr 25** z 8.3.67 r., znak: OR4-003/P4/67 w sprawie połączenia przedsiębiorstw państwowych pod nazwą Kartuskie Zakłady Ceramiki Budowlanej, Lęborskie Zakłady Ceramiki Budowlanej, Tczewskie Zakłady Ceramiki Budowlanej,
3. **nr 27** z 11.3.67 r., znak: OT-3/140/67 w sprawie ustalania norm i planowania zapasów w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych,
4. **nr 28** z 16.3.67 r., znak: MB2-K/55/67 zmieniające zarządzenie w sprawie oznaczania artykułów wprowadzanych do obrotu towarowego na rynku krajowym,
5. **nr 30** z 13.3.67 r. znak: ZP2-I/67 w sprawie premiowania za marszrutyzację przewozu ładunków kolejami normalnotorowymi,
6. **nr 32** z 30.3.67 r. znak: OR3-033-B5/67 w sprawie zmiany przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Słupskie Przedsiębiorstwo Instalacji Budownictwa,
7. **nr 34** z 31.3.67 r. znak: OR3-033/B22/67 w sprawie powołania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Zakładów Chemicznych „Chemobudowa" — Łódź,
8. **nr 36** z 31.3.67 r. znak: OR4-003/P4/67 w sprawie zmiany nazwy i przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Robót i Gospodarki Kopalnianej Przemysłu Ceramiki Budowlanej,
9. **nr 37** z 31.3.67 r. znak: OR4-003/P5/67 w sprawie zmiany siedziby i zasad działania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Strzeblowskie Kopalnie Surowców Mineralnych,
10. **nr 38** z 5.4.67 r. znak: ZP/3/67 w sprawie wynagradzania niektórych pracowników w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych,
11. **nr 39** z 5.4.67 r. znak: OITEB/II/1963/67 w sprawie organizacji i rozpowszechniania informacji o stosowaniu materiałów zamiennych,
12. **nr 41** z 10.4.67 r. znak: OR4-003/P4/67 w sprawie nadania statutu przedsiębiorstwa patronackiego Opolskim Zakładom Ceramiki Budowlanej,
13. **nr 42** z 10.4.67 r. znak: ZBPB/67 w sprawie powołania Międzyresortowej Podkomisji Problemowej do Spraw Koordynacji Wyposażenia Wnętrz Zakładów Przemysłowych;

Protokoły dodatkowe:

14. **z 3.3.67 r.** znak: ZP2/67 do układów zbiorowych pracy w sprawie podwyższenia stawek płac robotników w niższych kategoriach zaszeregowania, zatrudnionych w przedsiębiorstwach branży metalowej, w których zastosowano usprawnienia organizacyjno-techniczne oraz techniczne normy pracy,
15. **z 25.3.67 r.** znak: ZP2/67 do układów zbiorowych pracy w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w komórkach kontroli technicznej przedsiębiorstw branży metalowej, w których zastosowano technicznie uzasadnione normy pracy;

Pisma okólne Ministerstwa:

16. **nr 9** z 21.3.67 r. znak: MP/67 r. w sprawie utraty mocy niektórych przepisów z zakresu inwestycji rolniczych,
17. **nr 12** z 12.4.67 r. znak: TE-S13/0515/67 w sprawie wykonywania badań jakości betonu w konstrukcjach budowlanych.

Redakcja
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH, Departament Organizacji
Warszawa, ul. Wspólna 2, tel. 21-05 w. 585
Administracja i Wydawca:
OŚRODEK INFORMACJI TECHNICZNEJ I EKONOMICZNEJ W BUDOWNICTWIE
Warszawa, ul. Senatorska 27, tel. 27-09-75

Zakł. Graf. „Tamka", Zakł. nr 1, W-wa. 14.000. Zam. 806/67. T-37

Cena zł 2.—